

De gaa saa ud til deres fremtidige Virksomhed og begynde som Hjælpelærere, Vikarer og Andenlærere i meget smaat lønrede Stillinger. De skulle saa begynde at slaas med denne Gæld, se at forrente og afdrage den. Naar de saa have tjent i 4 Aar, kunne de maaske være saa heldige at blive ansatte i et Enelærerembede og faa den svimlende Løn af 6—700 Kr. foruden Bolig og Brændsel. Der skal Læreren nu sidde i 5 Aar, og saa faar han det første Statstilskud paa 200 Kr. Man maa kunne forstaa, at den Gæld, der bringes med fra Seminariet, vil være stadig voksende, den bliver en trykkende Byrde, det bliver vanskelige Kaar, Lærerne leve under. Der er derfor neppe nogetsteds en mere paa-trængende Forhøjelse end disse 40,000 Kr.

Det er Ministeren, der har stillet dette Forslag, men det er ikke Ministeren, der har Æren for det. Han har stillet sig saa vrangvillig, som tænkes kan. Sagen blev rejst af Socialdemokraterne til Finanslovens 2den Behandling. Vi vilde stille Forslaget om en Forhøjelse med 80,000 Kr. Det fandt man imidlertid var for højt. Da vi saa spurgte Ministeren, om han ikke vilde stille en Ændring for at hjælpe disse Elever, sagde han Nej. Og da vi spurgte ham, om han vilde modtage en Ændring, stillet fra anden Side, sagde han atter Nej. Han afviste det saa kort som muligt. Saa kom Sagen frem til 2den Behandling, og den blev igen tagen op inden 3die Behandling. Atter blev disse Spørgsmaal stilledes til Ministeren: Om han vilde modtage en Ændring? Nej. Om han selv vilde stille Ændringsforslag? Nej. Nu er det saa heldigt, at der dog er andre Folk, der have bedre Forstaaelse af denne Sag end den højtærede Minister, og Sagen kom saa frem til Forhandling i Finansudvalget hvor man enedes om, at denne Rigsdags-samling ikke burde slattes, uden at der blev gjort noget for at forbedre disse Elevers Stilling, og efter en enstemmig Opfordring har Ministeren altsaa stillet dette Forslag. Han har gjort alt, hvad han kunde, for at forhindre, at denne Sag kom frem, men efter et enstemmigt Pres af Folk, der have bedre Forstaaelse af Skolens Tarv end Ministeren, er denne Understøttelse kommen frem.

Det er ikke noget nyt, at vor ærede Minister stiller sig afvisende og uforstaaende, naar Talen er om vor Folkeskole. Det have vi desværre mange Eksempler paa. Jeg tror derfor, det er heldigt, at man fra anden Side tager Folkeskolens

Tarv frem til Forhandling. Jeg tror, det bedste vilde være, om Ministeren holdt sig helt udenfor, saa at det var os andre her i Folketinget, der enedes om at ordne disse Love og føre dem igennem. De Forslag, den ærede Minister har stillet, have været saa umulige — jeg tænker f. Eks. paa Jonstrup Seminariums Flytning og Metropolitanskolens Ombygning —, at ikke en Haand har villet røre sig her for at fremme dem. Men det generer ikke Ministeren, han synes at leve lige glad og lykkelig efter saadanne Nederlag. (*Alfred Christensen*: Det er utroligt, saa sejglivet en saadan Mand kan være.) Ja, de ere sejglivede, saadanne Ministre!

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger angaaende et Forslag om 4,000 Kr. til vore Forskolelærerindeseminarier. Tanken er, at Optagelsesprøven skulde skærpes noget for dem, der ønske at optages paa disse Seminarier. Det er ganske sikkert ogsaa heldigt at skærpe disse Forordringer. Oprindeligt var det kun Meningen, at disse Lærerinder skulde undervise Smaabørn. Men Forholdene have ført med sig, at de mange Gange undervise Børn helt op til 12 Aars Alderen, og man maa derfor kræve, at disse Lærerinder virkelig ere i Besiddelse af større Kundskaber, end de ere i Besiddelse af i Øjeblikket, og at Uddannelsestiden forlænges fra 1 til 1½ Aar. Men der er det mærkelige ved denne Sag, som jeg fremdrog overfor Ministeren, men hvor han som sædvanlig stillede sig fuldstændigt afvisende, at der ved Forskoleseminariene ikke holdes nogen afsluttende Prøve. Der aflægges en Prøve ved Optagelsen, og Eleverne faa da Undervisning i 1½ Aar, men de aflægge ikke nogen Kundskabsprøve, naar de gaa af. Der er en lille Prøve i praktisk Færdighed, idet der bliver stillet 3 Spørgsmaal, som Eleverne skulde søge at behandle overfor nogle Børn, saa at man kan høre, hvorledes de ville tage paa de Spørgsmaal overfor Skolebørn. Det forekommer mig meget forkert, at der ikke kræves nogen Kundskabsprøve. Det er det mest betryggende, og alle andre Steder bliver Prøve ogsaa aflagt efter Undervisningens Afslutning, saa at man kan se, hvilket Maal af Kundskaber Eleverne have tilegnet sig. Men naar jeg har talt om Ændring i dette Forhold, har Ministeren som sædvanlig stillet sig fuldstændigt afvisende og uforstaaende.

Vi have dernæst foreslaaet en Konto til Rejseunderstøttelse for Lærere og Læ-